

Corina Bloem: 'Slecht bevallen' Uitgeverij Boekenbent, Barneveld 2011. ISBN 9789085708070 (Bevallingsproblemen/Bekkeninstabiliteit/Reuma/ED/1) Zie ook: www.boekenbent.com

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal van Corina Bloem over haar leven met bekkeninstabiliteit na de bevalling van haar zoon Oscar waarbij van alles misliep. Ze beschrijft wat er mis is gegaan en hoe daarop werd gereageerd. Ze vertelt hoe ze daarna leefde, welke behandelingen en operaties ze onderging, hoe ze verslaafd raakte aan te veel medicijnen en waarom ze naar het medisch tuchtcollege ging. Corina Bloem: 'Ik heb voornamelijk willen vertellen hoe we de paden hebben bewandeld, tegenvallers hebben geïncasseerd. De witte jassen zijn aan hun kreukelige jasjes getrokken. Zal er één witte jas tussen zitten die onbevooroordeeld mijn boek zal lezen? Zich niet aangevallen zal voelen, maar juist gemotiveerd? Ik heb een gezonde twijfel. Van harte hoop ik dat mensen met chronische pijn, of een geliefde die er machteloos naast staat, steun vindt door dit boek. En wellicht daardoor de kracht kan opbrengen om de moordende, negatieve en energieverblindende medicijnverslaving te overwinnen. Kort gezegd, als je ervoor open staat, dan zijn er ook vele bloemen op een hobbelig pad die je kunnen sterken en troosten.'

Over de schrijfster: Corina Bloemendaal (1959) is gehuwd met Harry, moeder van een dochter en een zoon, Olivia en Oscar, en oma. Ze werkt als (stress) counsellor/coach met een praktijk aan huis. Zie ook: <http://www.corinabloem.nl/>

Korte beschrijving: Corina Bloem beschrijft in 'Slecht Bevallen' haar verhaal vanaf de bevalling van zoon Oscar in 1982, hun tweede kind, en hoe haar leven daarna beïnvloed werd door de zware bevalling die niet goed verliep waardoor zij last van bekkeninstabiliteit hield. Oscar blijkt te groot voor haar te zijn de gynaecoloog en de verloskundige maken diverse fouten.

Corina hield daarna maar chronische pijnen en zware beperkingen, ondanks dat ze diverse keren (ook alternatief) behandeld en geopereerd werd. Ze beschrijft hoe moeizaam de weg naar erkenning voor haar problemen zijn geweest. De verantwoordelijke hulpverleners wilden hun fouten niet erkennen. Ze ging tot aan het medisch tuchtcollege, maar ook deze beroepszaak wint Corina niet.

Na een aantal jaren getob bleken ook haar man en kinderen een chronische ziekte te hebben: reuma, respectievelijk de ziekte van Bechterew en een vorm van jeugdreuma (JCA).

Hoewel Corina zo ernstig gehandicapt was bleef ze nog heel lang haar werk volhouden, totdat ze echt niet meer kon. Ook de zorg voor haar gezin kon ze niet meer zelfstandig aan. Haar huwelijk kwam onder druk te staan. Keer op keer deed ze pogingen om haar lijf in een betere conditie te krijgen en dat had ook zijn weerslag op haar omgeving. Ze liep tegen haar grenzen aan. 'Als mijn zus, (schoon)kinderen of mijn echtgenoot zeiden dat ik te veel deed, dan meende ik het elke keer oprecht als ik de tegenreactie gaf: 'Ik doe geen klap.' Maar Corina bleef zoeken en doorgaan. Ze zocht onder andere contact met lotgenoten, zette zich in voor de vereniging en begon met schrijven. Dit boek schrijven, waarmee ze begon toen haar lijf in een slechtere conditie raakte, maakte mede dat ze nu een nieuw evenwicht heeft gevonden met onder andere een praktijk aan huis.

Wat viel op: Hoeveel moeite het kostte om door de hulpverlening goed geholpen te worden. Écht gezien te worden.

Hoe routinematig met allerlei klachten omgegaan werd.

Hoe fijn het is als er dan wel een specialist is die tijd neemt en met je spreekt over de situatie en behandelingen.

Corina noemt zichzelf toch een gelukkig tevreden mens. En dat is knap, omdat ze samen met haar gezin toch heel wat te verwerken heeft gekregen.

Citaten: Pag. 26-27: ‘Tot mijn verbazing stond huisarts Slijk op de stoep.

‘Goedemorgen, mevrouw Bloem, het is gebruikelijk dat ik een keertje thuiskom als ik bericht uit het ziekenhuis krijg. De bevalling is wat moeizaam verlopen? ‘Wat heet moeizaam? U kunt het beter mensonterend noemen. (...)’ ‘Het spijt me, maar ik heb geen tijd om uw hele verhaal aan te horen,’ onderbrak hij me. ‘Als u wilt praten komt U maar naar het spreekuur.’

Pag. 87: ‘Eén van de grootste valkuilen was het alternatieve circuit. (...) Nou ja, wilde? Het moest maar. Wat had ik te verliezen, niets toch? Het voelde, bij geen resultaat, als een dure hobby om mij steeds maar weer op het pad van het hocus-pocusgedoe te begeven. Er was nog een scala aan onbeproefde mogelijkheden. Alles kreeg een kans. Een iriscopist zag vlekjes in mijn ogen en zei dat ze pijn zag. Dit klopte, maar ze had mij wat minder snel binnen zien komen.’

Pag. 96: ‘Ook het vrijen met Harry had ik een nieuwe kans gegeven. (...) De ene keer lukte het mij om geen krimp te geven en Harry om de tuin te leiden, een andere keer lieten mijn acteerpresetaties het afweten en had hij het door. Dan stopte hij onmiddellijk met vrijen.’

Pag. 121: ‘Ons gezin werd behoorlijk belast. Ook voor mensen die ik liefhad en belangrijk voor mij waren, viel het niet mee. Harry zag er met de dag vermoeider uit. Toen Olivia ruim zeven jaar was, vroeg ze waarom ik niet zo goed liep. (...)’

Pag. 141: ‘Van de ene op de andere dag kreeg mijn leven een wonderlijke wending. Na jaren van alleen knokken tegen mijn lijf, las ik een advertentie in de krant met een oproep voor vrouwen met bekkenklachten. (...)’

Recensies/extra: www.bol.com: E. Wannee-Immerzeel: ‘(...) Iedereen die dit persoonlijke boek leest zal respect krijgen voor de menselijke kant van lijden en het doorzettingsvermogen van de auteur.’

Manono: ‘In één ruk uitgelezen. (...). De opeenstapeling van maatschappelijk (juridisch) maar vooral medisch onbegrip voert de boventoon. Viermaal een krop in de keel gekregen. Als patiënt een nummertje te zijn, dan is eigenwijs reageren nog zeer 'zacht'. De moeheid die steeds opdook en waar er weinig 'infrastructuur' voor klaarstond. Bij de bevalling heb ik, eerlijk gezegd, gedacht dat zo'n situatie te maken heeft met de ondergeschikte plaats die vrouwen in de maatschappij bekleden; of het nu een westerse beschaving is, of eentje van de derdewereldlanden. Dit verhaal doet me nadenken over de jaren tachtig. De problematiek van de pijnstillers is duidelijk aangegeven: een patiënt met chronische pijn verzeilt erin. (...) Ook al is het 'medische' niet mijn stokpaardje in de literatuur, toch raad ik dit boek aan omdat het verhaal levensecht is. Dat op zich is al bijzonder. Haarfijn en in een vaart die je niet loslaat geschreven.’

-Wel te filmen!
17 april 2011
Door: WilvC

-50-59 jaar
Krachtig en meeslepend!
Bloem ging de strijd aan met nimmer aflatende pijn. Die strijd heeft ze gewonnen.

Van krenge-op-wielen tot cabrio.
Goed gedaan Bloem!
Pluspunten: Goede verhaallijn, Meeslepend verhaal, Grappig
Vond je deze review nuttig? Ja (1)|Nee (0)|Ongepast?

-Respect
16 april 2011
Door: Tyneke

- 50-59 jaar
Dit is een boek dat het verdient om gelezen te worden.
Met liefde, kracht en doorzettingsvermogen geschreven.
De humor en zelfspot maakt dat het lekker leest.
De veelgehoorde uitspraak "niemand hoeft pijn te hebben" gaat helaas niet voor iedereen op.
Jaar in en uit met pijn leven en niet verbitterd raken dat is klasse.
Incasseren en doorgaan keer op keer.
De liefde voor man en kinderen lees je duidelijk door alles heen.
Met respect voor de onvoorwaardelijke liefde die in het boek de rode draad is.
Pluspunten: diepgang
Vond je deze review nuttig? Ja (2)|Nee (0)|Ongepast?

-Indrukwekkend boek
15 april 2011
Door: Poppekindje

- 50-59 jaar
Hoorn

Dit boek is een verhaal over hoe akelig mis het kan gaan met een bevalling. De medici die Bloem hebben begeleid bij de bevalling, zijn in mijn ogen toch ernstig de fout ingegaan. Het daaruit voortvloeiende leed, pijn en onmacht wordt door de schrijfster duidelijk beschreven. De strijd die zij aangaat met haar beschadigde lijf, samen met haar man, is bewonderenswaardig. Bloem geeft niet op, is soms eigenzinnig, maar wil haar leven toch een waardevolle invulling geven, zoveel ze kan. Een positieve boodschap aan iedereen die chronische pijnen heeft. Bloem heeft een humorvolle wijze van schrijven. Het is een indrukwekkend boek!
Vond je deze review nuttig? Ja (1)|Nee (0)|Ongepast?

-Slecht Bevallen pakt je bij de kladden
13 april 2011
Door: mathildekuiper

-60-69 jaar

Bloems ervaring pakt mij bij de kladden. Haar bevalling verliep verre van soepel, het verhaal ervan neemt mij mee in haar sterke stroom van woorden vol met zoveel emoties zodat het boek bijna een bevalling op zich is. Petje af voor Bloem die haar ervaringen heeft weten te sublimeren in dit bijzondere geesteskindje. Petje af voor een mooi mens dat zich niet bij de pakken neerlegt. Bloems strijd en die van haar man toont mij een krachtig echtpaar dat de zware stormen van hun leven keer op keer weer weet te overwinnen door hun liefde, moed en doorzettingsvermogen. Hoewel de gezondheid van het hele gezin nog steeds een hindernis is, ademt deze familie er door heen. Ik heb diep respect voor hun moed en ervaar zelf ook diep verdriet dat een bevalling zo moest verlopen met alle gevolgen van dien. Dit boek is een roep om erkenning en gerechtigheid. Moge dit boek die erkenning en gerechtigheid geven. Wat mij ook raakt is de manier van schrijven: een mix van boosheid, verdriet, eigenwijs doorzettingsvermogen, liefde, vaak met een cynische humor die grappig aandoet.

Pluspunten: Goede verhaallijn, Meeslepend verhaal, Grappig, ondanks alles---> humor, eigen-wijs-heid, doorzettingsvermogen, liefde, positiviteit

Minpunten: over de grenzen van haar lijf gaan, diepgang

Vond je deze review nuttig? Ja (1) | Nee (0) | Ongepast?

-Ongelooflijk

11 april 2011

Door: Tjatango

-60-69 jaar

Ongelooflijk is het woord waarmee ik dit openhartige verhaal het best kan omschrijven. Na de mensonterende bevalling van haar zoon valt Bloems leven min of meer in duigen. De geboorte krijgt een lange nasleep die nog steeds voortduurt. Ondanks de muren waar ze tegen aanloopt, geeft ze de moed niet op en blijft doorvechten.

Vanaf de eerste bladzijde word je al gepakt door haar stijl en kun je het boek niet meer wegleggen. Ze heeft het boek opgedragen aan mensen met chronische pijnen en/of beperkingen. Velen zullen kracht uit dit boek putten. Bewonderswaardig is de luchtige en humoristische toon waarop ze haar lijdensweg vertelt.

Pluspunten: Goede verhaallijn, Meeslepend verhaal, Grappig

Vond je deze review nuttig? Ja (1) | Nee (0) | Ongepast?

-een prachtboek!

11 april 2011

Door: mendyHerweijerWaalboer

-30-39 jaar

zoetermeer

Dat de geboorte van een kind een levensveranderende gebeurtenis is staat vast maar dat het niet altijd gepaard gaat met een spreekwoordelijke, in dit geval "blauwe wolk" wordt in het eerste hoofdstuk van 'slecht bevallen' op een pijnlijke en onmenselijke wijze duidelijk.

Vanaf dat moment wordt je als lezer gegrepen en ga je mee in een verhaal waar pijn, pech, ongeloof en onbegrip de boventoon zouden voeren is het niet dat 'Bloem' met

haar kracht, hoop en gevoel voor humor haarzelf en dus ook jou als lezer er doorheen sleept. Een boek dat je van kapt tot kapt in een keer uitleest, dat veel emoties losmaakt, stof tot denken geeft en je zeker blijft, is het niet om het verhaal zelf dan wel omdat hoop en liefde een mens de kracht kunnen geven om de grootste tegenslagen in het leven te overwinnen, een prachtboek!

Pluspunten: Meeslepend verhaal, Grappig

Vond je deze review nuttig?Ja (1)|Nee (0)|Ongepast?

-Lachen en huilen

9 april 2011

Door: PetervdW

- Middelburg

Bloem,

Je hebt me laten Lachen,

Je hebt me laten Huilen,

Je hebt me laten zien wat Wilskracht is,

Een bijzondere levensbeschrijving van een bijzondere vrouw met een bijzonder gezin.

Je Boek is Goed,

Pluspunten: Meeslepend verhaal

Vond je deze review nuttig?Ja (1)|Nee (0)|Ongepast?

-alweer onwetende medische zorg

9 april 2011

Door: ElineMara

-60-69 jaar

Alphen aan den Rijn

geweldig, wat een humoristische, wrange moed, zelfspot, scherpte en een goed schrijfster. Een meeslepend non-fictieboek over een bijzonder slecht verlopen bevalling. Geen blijde vervulling op dat moment, een lichaam dat voorgoed beschadigd werd door onachtzaamheid van medisch en/of paramedische zorg.

Geweldig, zo trots op haar zoon en nu, zoveel jaar later nog steeds pijn met belemmeringen door de bevalling die absoluut niet goed werd begeleid.

Sterk hoor, om daar alsnog een boek, en wat voor boek over te kunnen schrijven. Een topboek, aanrader eerste klas.

Pluspunten: Goede verhaallijn, Meeslepend verhaal, goede vertelstijl humor en de waarheid slecht behandeld.

Minpunten: je kunt niet stoppen met lezen.

Vond je deze review nuttig?Ja (1)|Nee (0)|Ongepast?

-Slecht bevallen... verhaal, vorm en inhoud "PRIMA BEVALLEN"

8 april 2011

Door: Hielko

-40-49 jaar

Groningen

Een boek die je meeneemt in de diepte een boek die pakt.

Slecht bevallen in een adem uitgelezen.

Een gevecht dat nooit te winnen was.

Enorme wilskracht, oerkracht en doorzettingsvermogen maar bovenal de liefde!!
Pluspunten: Meeslepend verhaal, Confronterend, diepgang
Minpunten: helaas de keiharde waarheid
Vond je deze review nuttig?Ja (2)|Nee (0)|Ongepast?

-slecht bevallen, zeer goed bevallen!!!

8 april 2011

Door: NandadeNie

-40-49 jaar

den Hoorn

afgelopen week het boek slecht bevallen gelezen met zeer veel emotie.

"Slecht bevallen" roept veel emoties op van begrip tot onbegrip, van verdriet en boosheid en van respect en "geluk"

de schrijfster heeft haar verhaal boeiend en met humor geschreven van de eerste tot en met de laatste letter.

haar verhaal speelt vanaf de bevalling van haar tweede kind tot aan het afkicken van haar medicijn verslaving.

ze schrijft met de nodige zelfspot/kritiek over hoe zij en haar partner deze zware jaren hebben beleefd en de tegenwerking van de "witte jassen" .

desondanks weet ze keer op keer haar bijna ongeloofelijke positieve instelling te behouden en de liefde te koesteren die hen beiden hierdoor heen gesleept hebben.

de titel heeft een dubbel karakter en lijkt hierdoor een zwaar boek . niets is minder waar.

een echte aanrader.

Pluspunten: Goede verhaallijn, Meeslepend verhaal, duidelijk en luchtig

Vond je deze review nuttig?Ja (1)|Nee (0)|Ongepast?

-Als een hemels geschenk je leven je liefde en je lijf verwoest.

8 april 2011

Door: Vicktorya

-14-19 jaar

gelijk bij het begin van het boek word je gegrepen door de kracht waarmee Corina Bloemendaal je in het boek zuigt en je tot de laatste pagina niet meer los laat.

Fragment - November 1982

Ik kroop weg in het holletje van Harry's arm en verborg mijn gezicht. Niet gewend om te huilen en al helemaal niet om mezelf te laten kennen. Een jeugderfenisje. Na een lang weekend 'oefen-weeën' en een hele lange maandagochtend van vijf uur tot half twee, mocht ik eindelijk persen. Nadat ik een vol uur geperst had, zei de vroedvrouw met een geforceerde glimlach: 'Bij je vorige bevalling vond je het erg dat het een tangverlossing werd, je hebt al een uur geperst Rosa. De gynaecoloog zal toch gehaald moeten worden.' 'Gisteren graag,' antwoordde ik. Gynaecoloog de Boer kwam. Helaas bleek zowel de tang als de vacuümpomp geen oplossing. Van mij hadden ze beide tegelijk mogen gebruiken.

Je gaat je bijna afvragen of dit boek niet gewoon een hersenspinsel is. Hoe iemand die zo geleden heeft toch met zoveel humor een boek over haar leven na de mensonterende bevalling van haar zoon Oscar, de weg naar het medische

tuchtcollege, chronische pijnen en beperkingen en haar afkick proces van medicijn verslaving.

Dit is het eerste boek van Corina Bloemendaal, zij heeft dit volgens eigen zeggen geschreven om mensen aan het denken te zetten over de medische missers die er begaan worden. Zoals bij de bevalling van haar zoon, die verwacht werd 7 pond te wegen maar een 10 ponder bleek te zijn. Dit heeft er voor gezorgd dat ze tot op de dag van vandaag veel pijn heeft en ook in een rolstoel zit.

Met een aardige dosis humor zelfspot maar toch ook woede en jaloezie, lijkt het op het eerste oog vanwege de zware onderwerpen een lastig boek. Maar als je eenmaal begint kun je niet meer stoppen. Het boek leest vlug vlot en is moeilijk weg te leggen. Het boek is verrassend en emotioneel, een pakker van begin tot eind.

Pluspunten: Goede verhaallijn, Meeslepend verhaal